

ძველი პოეტები

მეჩვენებთან მე პოეტები,
ვინც საქართველოს ხმით შეაბერდა.
ზოგი მღეროდა ბულბულის ბაღში,
სხვა უნაგირის ტახტაზე სწერდა.
ფშაველა!

ლექსის
მღეროდნენ, როგორც დიდი წვიმები
და ფრინველები ათასხმიანი,
სდენიათ,
გადაჭიმული ჰქონდათ სიმები
სახემბრწყინავნი,
და არ იცოდნენ ლექსის ხრიალი.
შეუფენიათ.

ხმალმა, ხანძარმა,
დედამიწიდან,
კალიამ, ჭირმა
ნუგეში
მათი სიმღერა ვერ შაანელა, —
ჭაბუდრებულან

ბუდეში...

.. ვხედავ დასტებად ნაცრიან მწერლებს,
მსმენია
მათი საგზალი ცრემლის ქაფია,
ძვალისა
ჰყავთ ცოცხლებშიაც თანამდებარე,
რიტმი,
დღეს ლირიკული ქარიყლაპია;
ამორძალისა!
ზოგია სხვისი ჩანგის ყაჩაღი
და ზოგი კიდევ უმიზრაფოა..

და პიიტები ბატისფრთიანნი,
მათგანი
მუხამბაზების მთვრალი დარაჯა,

შოთა,
ბესიკი,
გურამიშვილი,
ჯიხვტყავიანი ვაჟა—

მორწყეს სამშობლო

მდინარით
და ენაზედაც ოფლი

იყურებიან

შუბლზე ნათელი

მაინც ჟივიან

არ გათავდება მათი

და სამუდამოდ

სიმებისაგან დაწულ

პიიტები ბატისფრთიანნი

ჩემს მაგიდაზე მისთვის

ჭახანი მათი ზურგის

ერეკებოდათ ახალი

როგორც ნაკრავი

მე დავინახე, ბევრი

ქუჩამ გასრისა, როგორც

პეპელა,
წვანან სიჩუმის ნავსადგურებში
გამოგვადგება
და კალმის შუქი მათი არა ჩანს...
მასწავლებელად -

განა რომელი
ჩვენი დღეების

რაც მიაკეცეს სიტყვა სიტყვაზე,
ცხენოსანივით
გაუნიავდათ იმავ წამითვე;
ამტყდარი;
ერთი გაძლომა ჰქონდათ ოცნება,
წინა
ვერ წაიხემსეს, ისე წავიდნენ...

რომ დასძრას ლექსი
ავარდეს ბუქი უკან
ხელდროშიანი გაგვიძღვეს
გამაპობელი ბაირახტარი!

წარეცხილი აქვთ საძირის კვალი
მოეთხოვებათ, გაუძლონ ჩვენი ლექსის,
გაუძლონ ჩვენი ლექსის მარწუხებს - .
და ენის ტარი მათი დამპალა;
საფლავებს,
ჩვენთვის კი არა, - სადმე ხატისთვის
ვაწუხე
იქნებ ივარგონ ზეთის ლამპარად.

მაგრამ, განა მათ
აბალახებულ იმათ
სირცხვილი არი, ნულარ